

тж. Карлъ V. станжлъ отъ мѣсто-то си, и подиръ него цѣло-то Събраніе тутакси станжло. “Диета-та ще ся събере пакъ утрѣ сутринь-тж, да чуе рѣшеніе-то на Императоръ-тъ”, казалъ велегласно Канцлеръ-тъ.

Было нощъ; — всѣкы ся прибралъ у дома си въ мракъ-тъ. Двама отъ императорскы-тъ офицеры были опрѣдѣлени да завеждатъ Лутера на гостопріемницж-тж му. Нѣкои си помислили че сждба-та му е вече рѣшена, че го водили въ затворъ-тъ, отъ дѣто щѣли да го извадятъ за да го качатъ ужъ на бѣсило-то. Повдигнжла ся мѣлва. Нѣкои господа пытали високо : “Въ затворъ-тъ ли го водятъ ?” “Не !” отговорилъ Лутеръ, “завождатъ мя на хотелъ-тъ ми.” Като чули тѣзи думы, мѣлва-та утихнжла. Тогазь нѣколко Испанци отъ императорскый-тъ домъ трѣгнжли, съ выкове и присмивкы, подиръ смѣлый-тъ чловѣкъ прѣзь улицы-тъ, конто завождали на хотелъ-тъ ; а другы продрали гърла-та си отъ крѣсцы като рѣмженія-та на нѣкой звѣрь лишень отъ добычж-тж си. Но Лутеръ си останжлъ твърдъ и непоколебимъ.

Таквжзь гледкж прѣдставлявалъ Вормсъ. Неустрашимый-тъ монахъ, който до тогазь былъ посрѣщаль смѣло всички-тъ си не-